

Travma

— Cihangir Orkun · 09 Mart 2010

1. sahne; iç mekân, ameliyathane

Sarsıcı bir gün, beynim bin parça
Ruhum eciş bücüş, bedenim saçma sapan
Eline bir neşter tutuşturulmuş
Bu iç kanamayı durdurmaya çalışan; benim

Çizdiğim resim hep siyah beyaz
Alkol kokusundan kırılmanın arifesindeyken burnumun direği
Çıkarıp attım kirlenmiş yanını ruhumun
Eline bir silgi tutuşturulmuş
Bu karalamayı silmeye çalışan; benim

Travma ağır, iç organlar kan selinde...
Arı vızıltı misali kelimeler uçuşurken kulağımın dibinde
Ruhum eciş bücüş, bedenim sağır
Dikiş tutturulmaya çalışılan bir yarayla haşır neşir edilen
Bu safsatayı dindirmeye debelenen; benim

2. sahne; iç mekân, yoğun bakım

Yakıcı bir gün,
Hâlbuki sokaklar zemheri ayazı
Travma ağır
Kırıldı kalem
Işığı söndü gecenin
Nabız düştü, soluklar seyreldi
Sahte bir kan düştü gözlerden
Karanlıktı yaslar, sayfalar boştu...

Gözlerinde ben varken kimse görmedi
Ben; kör oldum
Zaman kalmadı...

Final; dış mekân, mezarlık

Şimdi, morfin tadında zaman
Beden ruhtan azad
Beden geçkin mekândan
Buzları çözülp de hissedince
Tuz mu basar artık,
Zaman? Deva değil ağrıyı uyuşturan
Travma ağır

Olurda yol düşerse
Üç satırlık duadan ibaret deva

Bir kürek toprak atmayı da unutma
Üşümeyeyim buralarda!